

Arrest

nr. 144 930 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 1 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 5 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 1 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en betoogt dat er op dit moment een ebola-epidemie woedt in Guinee, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen verdere uitleg geeft noch concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden besmet met het ebolavirus. De Raad wijst er tevens op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering. Bovendien verhindert niets de verzoekende partij om overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een verlenging aan te vragen van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij dat haar partner, mevrouw F. T., en hun minderjarige kinderen in België als vluchteling werden erkend en dat het voor hen onmogelijk is terug te

keren naar Guinee. Gelet op het voorgaande kan in casu worden aangenomen dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een gezinsleven in Guinee. De Raad merkt evenwel op dat vooraleer er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven, de verzoekende partij eerst zelf gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Aangezien nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, kan in huidige stand van het geding bezwaarlijk worden gesteld dat er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177 451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 februari 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 24 maart 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 februari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat zij afkomstig is van Guinee en zij bij terugkeer gevaar loopt op een besmetting met het ebola-virus. De schending van artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd. Verder stelt zij dat haar partner die moeder is van drie minderjarige kinderen een erkend vluchteling is waardoor het onmogelijk is dat haar partner met drie kinderen verzoekende partij vergezellen naar het land van herkomst. Er is een schending van artikel 8 EVRM. Het gaat om een specifieke situatie: de jonge kinderen hebben hun ouders nodig. Een tijdelijke verwijdering is nadelig voor het gezin, gezien de zeer specifieke omstandigheden. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 2 februari 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 2 februari 2015 opgenomen grond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET